

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 По1 15/13
Дана: 28. 29. и 30.10.2013. године
Б Е О Г Р А Д

организовани криминал

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, Посебно одељење, у већу састављеном од судије Верољуба Цветковића, председника већа, и судија Милимира Лукића, Надежде Мијатовић, Драгољуба Ђорђевића и Наде Зец, чланова већа, са вишим судијским сарадником Стојаном Петровићем, записничарем, у кривичном поступку против **окривљеног АА и др.**, због кривичног дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика и др., одлучујући о жалбама браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА1 и АА3, адвоката АБ3, окривљеног АА2, његовог браниоца адвоката АБ1, окривљеног АА3 и његових бранилаца адвоката АБ2 и адвоката АБ4, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 од 07.02.2013. године, у седници већа одржаној дана 28. и 29.10.2013. године, у присуству заменика Тужиоца за организовани криминал Драгана Честа, окривљеног АА1, окривљеног АА2 и окривљеног АА3, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљених АА1 и АА3, адвоката АБ3 и браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ1, а у одсуству уредно обавештеног браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5, донео је једногласно дана 30.10.2013. године,

ПРЕСУДУ

УСВАЈАЊЕМ жалби браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5 и адвоката АБ3, окривљеног АА2, његовог браниоца адвоката АБ1 и браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, ***ПРЕИНАЧАВА СЕ*** пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 од 07.02.2013. године, у делу одлуке о кривичној санкцији – казни, тако што Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, окривљеног АА, АА1 и АА2, са личним подацима као у изреци првостепене пресуде, због извршеног кривичног дела трговина људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, за које су првостепеном пресудом оглашени кривима, применом наведених законских прописа као и

одредби члана 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, *осуђује* и то:

-окривљеног АА на казну затвора у трајању од **14 (четрнаест) година**,

-окривљеног АА1 на казну затвора у трајању од **10 (десет) година**, у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору по решењу о одређивању притвора Вишег суда у Београду, Ки.бр.862/11 од 09.10.2011. године, који му се рачуна од 07.10.2011. године, када је лишен слободе, па до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне, и

-окривљеног АА2 на казну затвора у трајању од **12 (дванаест) година**, у коју казну ће му се урачунати време проведено у притвору по решењу о одређивању притвора Вишег суда у Београду, Ки.бр.862/11 од 09.10.2011. године, који му се рачуна од 07.10.2011. године, када је лишен слободе, па до упућивања окривљеног у установу за издржавање казне,

док се жалбе окривљеног АА2, његовог браниоца адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА1 и АА3, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, у преосталом делу, као и жалбе окривљеног АА3 и његових бранилаца адвоката АБ2 и АБ4 у целости, **ОДБИЈАЈУ** као неосноване, и наведена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 од 07.02.2013. године, окривљени АА, окривљени АА1, окривљени АА2 и окривљени АА3, оглашени су кривим због извршења кривичног дела трговина људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, па их је суд применом наведених законских одредби као и одредби члана 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, осудио и то окривљеног АА на казну затвора у трајању од 15 година, окривљеног АА1 на казну затвора у трајању од 10 година и 6 месеци, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу о одређивању притвора Вишег суда у Београду, Ки.бр.862/11 од 09.10.2011. године, који му се рачуна од 07.10.2011. године, када је лишен слободе, па надаље, окривљеног АА2, на казну затвора у трајању од 13 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу о одређивању притвора Вишег суда у Београду, Ки.бр.862/11 од 09.10.2011. године, који му се рачуна од 07.10.2011. године, када је лишен слободе, па надаље и окривљеног АА3, на казну затвора у трајању од 10 година, у коју казну му се урачунава време проведено у притвору по решењу о одређивању притвора Вишег суда у Београду, Ки.бр.862/11 од 09.10.2011. године, који му се рачуна од 07.10.2011. године, када је лишен слободе, па надаље.

На основу члана 91 и 92 Кривичног законика, окривљени АА, АА1, АА2 и АА3 обавезани су да солидарно на име остварене противправне имовинске користи у буџет Републике Србије уплате износ од 55.000 еура, у динарској противвредности по курсу Народне банке Србије на дан уплате, у року од 30 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу члана 258 Законика о кривичном поступку, оштећена ОО и оштећена ОО1 су упућене на парницу ради остваривања имовинско-правног захтева.

На основу члана 262 став 2 Законика о кривичном поступку, окривљени су обавезани да суду накнаде трошкове кривичног поступка у износу чија ће висина бити одређена накнадно посебним решењем.

Против наведене пресуде, благовремено су жалбе изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат АБ, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији – казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду, уважи жалбу и пресуду Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 од 07.02.2013. године, преиначи тако што ће у смислу одредбе члана 422 став 1 тачка 2 Законика о кривичном поступку, одбити оптужбе Тужилаштва за организовани криминал у Београду, Кт.бр.1/12 од 03.02.2012. године и Кт.бр.1/12 од 03.02.2012. године (исправљене дана 08.02.2012. године), да је извршио продужено кривично дело трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 61 Кривичног законика и кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 5 у вези става 2 Кривичног законика. Бранилац окривљеног је тражио да у смислу одредбе члана 447 став 2 Законика о кривичном поступку буде обавештен о седници већа када се буде разматрало о жалби,

-бранилац окривљеног АА1, адвокат АБ5, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, преиначи побијану пресуду и окривљеног АА1 и АА3 ослободи од оптужбе или измени правну квалификацију и утврди да се у радњама окривљених стичу елементи кривичног дела посредовање у вршењу проституције из члана 184 став 1 Кривичног законика, или да исту укине и врати на поновно суђење, имајући у виду жалбене наводе. Бранилац је у својој жалби такође предложио да се према окривљенима укине притвор и тражио је да буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

-окривљени АА2, због погрешне примене материјалног закона, због погрешне примене Законика о кривичном поступку, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Окривљени је у својој жалби тражио да присуствује седници већа другостепеног суда,

-бранилац окривљеног АА2, адвокат АБ1, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, због погрешне примене материјалног права, због погрешне примене процесног закона и одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд у Београду донесе одлуку да се преиначи пресуда и ослободи АА2 или иста укине и врати првостепеном суду на поновни поступак или да

буде осуђен на знатно блажу казну затвора за знатно блаже кривично дело, те да му се укине притвор и одмах пусти на слободу. Бранилац је тражио да буде обавештен о седници већа,

-окривљени АА3, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду преиначи првостепену пресуду или да исту укине и предмет врати на поновни поступак у ком ће након свих изведених доказа утврдити да ли је као саизвршилац учествовао у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет,

-браниоци окривљеног АА3, адвокат АБ2 и адвокат АБ4, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, одлуке о кривичној санкцији и трошковима кривичног поступка и имовинско-правном захтеву, са предлогом да Апелациони суд у Београду, преиначи побијану пресуду у делу који се односи на окривљеног АА3 и истог ослободи или предметну пресуду укине и предмет врати на поновни поступак првостепеном суду, и

- бранилац окривљених АА1 и АА3, адвокат АБ3, због битне повреде одредаба кривичног поступка, због повреде кривичног закона, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, усвоји жалбу, нападнуту пресуду укине и исту врати на поновно суђење, али да овај предмет додели другом већу у рад. Бранилац је у жалби тражио да окривљени АА1, АА3 и он буду обавештени о седници већа.

Тужилац за организовани криминал, у свом поднеску Ктж.бр.14/13 од 24.06.2013.године, предложио је да Апелациони суд у Београду, жалбе бранилаца окривљених АА, АА1, АА2 и АА3 као и самих окривљених изјављене против пресуде Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 од 07.02.2013. године, одбије као неосноване и првостепену пресуду потврди.

Апелациони суд у Београду, Посебно одељење, одржао је седницу већа у присуству окривљених АА1, АА2 и АА3, као и адвоката АБ, АБ3 и АБ1, а у одсуству уредно обавештеног адвоката АБ5, на којој је у смислу члана 451 став 1 Законика о кривичном поступку размотрио списе предмета заједно са побијаном пресудом и жалбама окривљених и њихових бранилаца, па је по оцени жалбених навода и предлога, као и писменог предлога Тужиоца за организовани криминал из напред наведеног поднеска, одлучио као у изреци пресуде.

Жалбом браниоца окривљених АА1 и АА3, адвоката АБ3, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 8 Законика о кривичном поступку, и истиче да је у предметној кривично-правној ствари на правну снагу ступила оптужница Вишег ОЈТ-а у Београду, Кт.бр.819/11 од 06.12.2011. године, којом је окривљеном АА1 и окривљеном АА3 стављено на терет извршење кривичног дела трговина људима из члана 388 став 6 у вези става 1 Кривичног законика, коју оптужницу је

преузело на заступање и прецизирало Тужилаштво за организовани криминал својим актом Кт.бр.1/12 од 03.02.2012. године, а којом је окривљенима стављено на терет извршење по једног продуженог кривичног дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 61 Кривичног законика, исправљена актом Тужилаштва за организовани криминал, Кт.бр.1/12 од 08.02.2012. године, којим је окривљенима АА1 и АА3, стављено на терет и извршење кривичног дела удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 5 у вези става 4 и 2 Кривичног законика, који поступци по наведене две оптужнице су спојени решењем Вишег суда у Београду, Посебног одељења, К-По1.бр.14/12 (Кв-По1.бр.342/12) од 24.05.2012.године, ради вођења јединственог поступка у предмету К-По1.бр.14/12, али наведеном пресудом како то из изреке исте очигледно произилази суд није решио предмет оптужбе из оптужнице Тужилаштва за организовани криминал, Кт.бр.1/12 од 03.02.2012. године, у односу на кривично дело удруживање ради вршења кривичних дела из члана 346 став 5 у вези става 4 и 2 Кривичног законика, јер је за наведено кривично дело по наведеној оптужници суд пресудом могао само окривљене ослободити од оптужбе или донети осуђујућу пресуду, обзиром да је надлежни тужилац до краја поступка остао код наведене правне квалификације и подигнуте оптужнице, а могао је оптужбу и одбити. Међутим, суд у односу на кривично дело наведено у оптужници није донео никакву одлуку, због чега формално-правно наведена оптужница егзистира и даље у односу на наведено кривично дело, а ово све из разлога што ни тужилаштво ни суд нису извршили прецизирање оптужних аката у којима би једном оптужницом била обухваћена оба дела, већ је суд само донео решење о спајању кривичних поступака по наведеним оптужницама, што представља напред наведену повреду и разлог за укидање нападнуте пресуде.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених АА1 и АА3, по налажењу Апелационог суда у Београду, побијана пресуда не садржи наведену повреду, јер је првостепени суд доносећи побијану пресуду у потпуности решио предмет оптужбе, не прихватајући правну квалификацију Тужилаштва за организовани криминал да се у радњама окривљених АА, АА1, АА2 и АА3 стичу битна обележја два кривична дела која су им оптужним актом стављена на терет, већ да се у конкретном случају ради о једном кривичном делу трговине људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, за које кривично дело је суд окривљене и огласио кривим и осудио на казне, јер је наведеном законском одредбом предвиђен тежи квалификовани облик извршења кривичног дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика. Овај облик постоји онда када је основно дело трговина људима извршено од стране више лица која су се удружила за вршење тих дела, на који начин се и по налажењу овог суда консумира кривично дело злочиначко удруживање које као самостално кривично дело подразумева вршење радњи које се тичу организовања групе или припадништва одређеној групи која врши одређена кривична дела што у конкретном случају истовремено представља радњу извршења квалификованог облика кривичног дела из члана 388 Кривичног законика, будући да према подацима у списима предмета и наводима из оптужнице криминалној групи којој су припадали окривљени није стављено на терет да је организована ради вршења и неких других кривичних дела, осим кривичног дела трговина људима, због чега се у радњама окривљених могу

стећи само обележја бића једног кривичног дела и то кривичног дела за које су оглашени кривима. По налажењу овог суда, насупрот жалбеним наводима браниоца окривљених, оптужница решена у целости и за кривично дело злочиначко удруживање јер је исто конзумирано квалификованим обликом кривичног дела трговина људима за које су окривљени оглашени кривим.

Потом, жалбом бранилаца окривљеног АА3, адвоката АБ2 и адвоката АБ4, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 1 тачка 9 Законика о кривичном поступку, и истиче да је према мишљењу одбране првостепени суд прекорачио оптужбу у односу на окривљеног АА3 оглашавајући га кривим, због чега је изрека пресуде нејасна и незаконита, будући да у бићу кривичног дела трговине људима ни у једном ставу не постоје радње извршења које су окривљеном стављене на терет, јер радња извршења “контролисање” не само да није сама по себи јасна већ просто као таква није уопште предвиђена као радња извршења предметног кривичног дела, због чега је потпуно нејасно шта првостепени суд подразумева под том радњом, као и када окривљеног осуђује да је вршио превоз оштећене ОО, не наводећи да ли се ради о превозу који је резултат принуде, претње или употребе силе, или злоупотребе поверења, као ни како је тај превоз извршен, при чему не изводи ни један доказ који би потврдио постојање нечијег налога за обављање ове радње, уз истицање да не постоје докази да се оштећена противила овом превозу, што представља битан елемент бића предметног кривичног дела, јер према наводима одбране није довољно само навести да је окривљени превозио оштећене како то првостепени суд чини, посебно што наведена радња извршења никада није доказана.

Насупрот жалбеним наводима бранилаца окривљеног, побијана пресуда не садржи битну повреду на којој се у жалби бранилаца указује, јер првостепени суд доносећи побијану пресуду није прекорачио оптужбу, будући да је окривљени оглашен кривим за квалификовани облик кривичног дела које му је оптужним актом тужилаштва стављено на терет, при чему се првостепени суд, доносећи побијану пресуду кретао у границама чињеничног стања описаног у оптужници, на који начин оглашавајући окривљеног кривим није прекорачио оптужбу. Што се тиче жалбених навода бранилаца окривљеног у којима се оспоравају конкретне радње за које је окривљени оглашен кривим да је предузео, исти су такође неосновани и о њима ће бити више речи код образлагања чињеничног стања.

Даље, жалбом бранилаца окривљеног АА3, адвоката АБ2 и АБ4, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5, као и окривљеног АА3 и АА2, првостепена пресуда се побија због битне повреде члана 438 став 1 тачка 11 Законика о кривичном поступку и истиче да је изрека побијане пресуде неразумљива и противречна разлозима, као и да иста не садржи разлоге о одлучним чињеницама, због чега се као таква не може испитати.

Насупрот жалбеним наводима како окривљених, тако и бранилаца окривљених, по налажењу Апелационог суда у Београду, првостепена пресуда не садржи наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, јер је првостепени суд доносећи исту дао јасне разлоге, на којима је засновао своју

одлуку, које као правилно утврђене у потпуности прихвата и овај суд и налази да жалбеним наводима окривљених и бранилаца, правилност, а ни законитост побијане пресуде у наведеном делу нису доведене у питање.

Жалбом бранилаца окривљеног АА3, адвоката АБ2 и АБ4 и браниоца окривљеног АА1 и АА3, адвоката АБ3, првостепена пресуда се побија и због битне повреде члана 438 став 2 тачка 2 Законика о кривичном поступку, и истиче да је изрека пресуде противуречна разлозима и да нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања, а разлози који су наведени су у знатној мери нејасни и противуречни, уз истицање противуречности које постоје у пресуди. Наведене жалбене наводе Апелациони суд у Београду оценио је неоснованим јер је првостепени суд доносећи побијану пресуду дао јасне разлоге на којима је засновао своју одлуку образлажући у потпуности чињенични опис из изреке побијане пресуде и заснивајући исту на доказима који су прибављени у складу са одредбама Законика о кривичном поступку.

Жалбом бранилаца окривљеног АА3, адвоката АБ2 и АБ4, првостепена пресуда се побија због погрешно утврђеног чињеничног стања, и истиче да је првостепени суд извео погрешан закључак када је нашао да је окривљени АА3 припадао организованој криминалној групи, чији је организатор окривљени АА, држећи се наведене хипотезе по сваку цену, иако је иста у супротности са доказима изведеним на главном претресу, јер да би се говорило о томе да је окривљени АА3 био део организоване криминалне групе морало би прво да се подсети на Конвенцију Уједињених нација против транснационалног криминала чије је решење наша земља унела у свој правни поредак, где се у ставу 2 члана 5 наведене Конвенције наводи да се о постојању сазнања, намере, сврхе или договора о активности организоване криминалне групе може закључити на основу објективних чињеничних околности, имајући у виду да законска дефиниција организоване криминалне групе из члана 112 тачка 35 Кривичног законика, гласи да је организована криминална група она група која се састоји од 3 или више лица, која постоји одређено време и делује споразумно у циљу вршења једног или више кривичних дела за која је прописана казна затвора од 4 године или тежа казна, ради непосредног или посредног стицања финансијске или друге користи, из чега произилази да суд када даје оцену да ли неко лице припада организованој криминалној групи свој став треба да базира на објективним чињеничним околностима, а не на индицијама или неутемељеним субјективним претпоставкама, што првостепени суд управо чини у побијаној пресуди занемарујући објективне чињенице које говоре у прилог томе да окривљени АА3 просто не само да није био члан никакве организоване криминалне групе, већ није знао шта остали окривљени раде и у каквим су односима.

Такође и жалбама браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ1, браниоца окривљеног АА1 и АА3, адвоката АБ3, браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, окривљеног АА2 и окривљеног АА3, истиче се да првостепени суд није извео правилан закључак када је нашао да је у конкретном случају постојала организована криминална група, имајући у виду да ниједним изведеним доказом није током поступка доказано постојање било какве везе између окривљених, хијерархије између њих, као и њихово заједничко деловање у оквиру групе, што представља битне елементе који су неопходни за постојање организоване

криминалне групе.

Насупрот жалбеним наводима како окривљених, тако и њихових бранилаца, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд анализом изведених доказа нашао да су окривљени АА, АА1, АА2 и АА3 припадали организованој криминалној групи, имајући у виду да је током поступка несумњиво доказано да су ови окривљени од марта месеца 2011. године, до 07.10.2011. године, на територији Републике Србије, у Београду и Републике Италије, у Бреши, и то окривљени АА коме је суђено у одсуству, организовао криминалну групу која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења кривичног дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика, за које је прописана казна затвора тежа од 4 године, а ради стицања непосредне финансијске користи, на тај начин што је окривљени АА сачинио план деловања организоване криминалне групе, да за финансијску корист на подручју Републике Србије довођењем у заблуду или одржавањем у заблуди других лица коришћењем њихових тешких прилика, употребом силе и претње, задржавањем њихових личних исправа, врбовањем, превозом, пребацивањем, продавањем, држао више женских особа, у циљу њихове експлоатације кроз проституцију на подручју Републике Италије, међу којима су биле жртве трговине људима ОО, рођена _ године, ОО1, рођена _ године, ОО4, рођена _ године, ОО5, рођена _ године, малолетна ОО3, рођена _ године, и малолетна ОО2, рођена _ године, док су припадници организоване криминалне групе од марта месеца 2011. године, до 07.10.2011. године, постали окривљени АА1, син окривљеног АА, који је имао задатак да по налогу организатора организоване криминалне групе АА с обзиром да дужи временски период борави на територији Италије, заједно са организатором криминалне групе врши контролу експлоатисаних девојака, обезбеђује место на ком ће "радити" и то на потезу ауто-пут Бреша – Милано, на којем је вршена сексуална експлоатација девојака, кроз уличну проституцију и превоза жртви ради предаје другим лицима, вршио "чување" девојака заједно са припадницима организоване криминалне групе окривљеним АА3 за време сексуалне експлоатације оштећених на улицама у месту Кастагњето, пребациујући девојке са територије Републике Србије на територију Републике Италије у случајевима када организатор организоване криминалне групе који је ту улогу преузимао на себе није био у могућности да то изврши, и када би то наложио окривљеном АА1, које криминалне активности је извршавао на основу непосредних и телефонских налога добијених од стране организатора организоване криминалне групе окривљеног АА, затим АА2 који је имао задатак да по налогу организатора организоване криминалне групе окривљеног АА, на подручју Републике Србије ступи у контакт са женским особама и да им нуди послове на подручју Републике Италије или да им предочава да ће се за свој рачун бавити проституцијом у Републици Италији, па на тај начин претходно задобивши њихово поверење повремено и ступањем у емотивну везу са њима врбовао их ради сексуалне експлоатације кроз уличну проституцију, те када су девојке биле заврбоване злоупотребом поверења, одлазиле на територију Републике Италије, присиљавао жртве да се баве проституцијом, вршио контролу жртава за време њихове сексуалне експлоатације, узимао новац који су жртве зарадиле у сексуалној експлоатацији, које криминалне активности је извршавао на основу непосредних и телефонских налога добијених од стране организатора организоване криминалне групе окривљеног АА и окривљени АА3 који је имао

задатак да по непосредном налогу организатора организоване криминалне групе окривљеног АА и припадника организоване криминалне групе окривљеног АА1, женска лица која су претходно заврбована и над којима је успостављен однос експлоатације кроз уличну проституцију “чува” за време њихове сексуалне експлоатације на месту експлоатације како исте не би побегле, позвале у помоћ или сачувале за себе део новца стечен кроз проституцију, превозећи жртаве ради предаје другим лицима ради сексуалне експлоатације, као и да врши “чување” девојака у објектима где су их други припадници организоване криминалне групе смештали, затим вршио превоз девојака са територије Републике Србије до Републике Италије, а све у циљу њихове експлоатације на територији градова Бреши и Кастагњето у Републици Италији, па је тако окривљени АА2 по претходном договору са окривљеним АА који борави у месту Кастагњето, у Бреши почетком марта месеца 2011. године, ступио у емотивни однос са оштећеном ОО, те је злоупотребом поверења задобијеног у оствареној емотивној вези и давањем лажних обећања да ће на подручју Италије радити као беби ситерка, исту одвео у Италију, тако што је окривљени АА дошао у Београд дана 22.04.2011. године, а затим заједно са окривљеним АА2 пребацио оштећену ОО у Италију, где је оштећеној задржао личне исправе у намери успостављања контроле над истом, предочавајући јој да ће се бавити проституцијом, а окривљени АА2 уз употребу физичке силе исту принудио на проституцију након чега су је окривљени АА1, АА3 и АА2 одвозили на унапред резервисану локацију на којој се одвија проституција у месту Сан Зиено, где је пружала сексуалне услуге клијентима 7 дана у недељи, 12 часова дневно, уз унапред одређени лимит дневне зараде, те је потом након завршеног радног дана новац предавала окривљеном АА2 и окривљеном АА, док се окривљени АА2 дана 14.05.2011. године, вратио у Србију са намером врбовања и довођења нових женских особа, те је користећи тешке прилике проистекле немањем средстава за егзистенцију заврбоваво најпре сестре ОО5 и ОО4, а потом и ОО1, обезбедио им путне исправе, да би дана 18.05.2011. године, окривљени АА заједно са окривљеним АА2 одвезао ОО5 и ОО4 и ОО1 на подручје Италије, сместио их у објект у коме је већ боравила оштећена ОО, задржао им личне исправе те су боравећи у кући заједно са ОО која је свакодневно физички малтретирана од стране окривљеног АА2, бојећи се за своју судбину пристале на услове које су им одредили окривљени, након чега су их окривљени АА1 и АА3 одвозили на унапред утврђено место где се одвијала проституција да би окривљени АА1 контролисао ОО1, а окривљени АА2, окривљени АА и окривљени АА3 остале девојке, као и ОО6, румунска држављанка, невенчана супруга окривљеног АА, која сексуална експлоатација је над ОО5 и ОО4 трајала до краја маја 2011. године, односно до њиховог бекства, а над ОО до 26.06.2011. године, када је пронађена од стране невладине организације из Италије, док је сексуална експлоатација над ОО1 настављена од стране окривљеног АА и АА1 до октобра 2011.године, да би крајем септембра 2011.године, окривљени АА, окривљени АА1 и окривљени АА2 поново направили договор са окривљеним АА2 да на подручју Београда заврбује најмање две женске особе, те да их потом ради одвођења у Италију преда окривљеном АА1 и окривљеном АА3, који су у сврху њиховог одвођења у Италију дошли у Београд путничким возилом марке “Мерцедес дајмлер крајслер Е 320” регистарских ознака CL 968 TS, а окривљени АА2 остварио контакт са више женских особа, међу којима и са малолетном ОО2, рођеном _ . године и малолетном ОО3, рођеном _ . године, врбујући их ради одласка у

Италију, те су се дана 07.10.2011. године, након претходно оствареног договора окривљени АА1 и окривљени АА3 упутили из Крагујевца ка Италији, са планом да у Београду од окривљеног АА2 преузму две женске особе, односно малолетне оштећене, заустављајући се на пумпи “Слап” у Београду која је била договорено место, али у свом плану нису успели јер су од стране полицијских службеника СБПОК-а лишени слободе, из чега по налажењу овог суда недвосмислено произилази да су окривљени деловали у саставу организоване криминалне групе чији је организатор АА, у оквиру које групе су имали тачно одређене улоге, циљ-стицање финансијске користи, хијарархију-јер се тачно знало по чијим се упутствима поступало, као и временски континуитет у предузимању радњи.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, истиче се да је првостепени суд доносећи побијану пресуду повредио начело “ne bis in idem”, оглашавајући окривљеног АА кривим за дело за које се против њега већ води поступак у Италији, наводећи да је против окривљеног АА због истог кривичног дела покренут поступак у Италији, у ком поступку је окривљеном АА стављено на терет извршење истог кривичног дела и неправноснажно осуђен на казну затвора у трајању од 8 година, где се као оштећене појављују ОО, ОО1, ОО4, ОО5 и друге, коју чињеницу је бранилац истицао током поступка, и која је првостепеном суду била позната, али је исту суд игнорисао, због чега је према наводима браниоца повредио Европску конвенцију о преносу поступака у кривичним стварима.

Такође и жалбом браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5, првостепена пресуда се побија у наведеном делу и истиче да суд ни једном радњом није покушао да утврди који је суд када и за које дело започео кривични поступак, иако је имао сазнања да се истовремено против окривљеног АА1 и осталих окривљених води поступак пред судом у Италији, са седиштем у Бреши, јер је преко Председника већа окривљенима АА1, АА3 и АА2 достављао писмена страног суда, пропуштајући да утврди и место извршења предметног кривичног дела и да наведе када и где су деловали АА1, АА3 и АА2, на који начин суд није утврдио услове из члана 10 Кривичног законика да ли се гоњење против окривљених може предузети.

Насупрот жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, по налажењу Апелационог суда у Београду, доносећи побијану пресуду првостепени суд није повредио наведено начело, јер поступак који се води у Италији против окривљеног АА није правноснажно окончан већ је окривљени неправноснажном пресудом оглашен кривим и осуђен на казну затвора у трајању од осам година, због чега се не може говорити о пресуђеној ствари и повреди наведеног начела, као ни о повреди Европске конвенције о преносу поступака у кривичним стварима и то чланова 13 и 30 став 1 Конвенције којима је прописано да свака држава уговорница која пре или у току кривичног поступка за кривично дело које се не сматра кривичном делом политичке ни чисто бојне природе, дође до сазнања да се поступак који предстоји у другој држави односи на исто кривично дело, против истог лица, размотроће да ли може одустати или обуставити сопствени поступак или га пренети на другу државу, имајући у виду да из изведених доказа током поступка несумњиво произилази да су радње које су окривљенима стављене на терет предузимане како на територији Републике

Србије тако и на територији Републике Италије, због чега се надлежност нашег суда не доводи у питање, а самим тим ни повреда Конвенције.

Што се тиче жалбених навода браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ5 у којима се истиче да првостепени суд није утврдио услове за кривично гоњење прописане чланом 10 Кривичног законика, исти су по налажењу овог суда неосновани имајућу у виду да поступак који се води у Италији није правноснажно окончан и окривљени није издржао казну на коју је осуђен у иностранству у потпуности, није правноснажном пресудом ослобођен, није му казна застарела или опроштена, због чега у конкретном случају нису прекршени посебни услови за кривично гоњење за кривично дело учињено у иностранству, при чему је овај суд посебно имао у виду и чињеницу да из списка предмета и изведених доказа несумњиво произилази да су радње које су окривљенима стављене на терет и за које су оглашени кривим предузете како на територији Републике Србије тако и на територији Републике Италије, као и одредбе члана 7 и 8 Кривичног законика, те с тим у вези надлежност нашег суда за суђење у конкретној кривично правној ствари није доведена у питање.

Потом, жалбама окривљеног АА2, окривљеног АА3, и бранилаца окривљених, првостепена пресуда се такође побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, и истиче да првостепени суд из изведених доказа није извео правилан закључак када је окривљене огласио кривим за предметна кривична дела, не прихватајући њихове одбране, а прихватајући исказ оштећене ОО, на ком исказу је највећим делом и заснована побијана пресуда, као и када је прихватио исказе осталих оштећених, у делу који је суду одговарао за извођење свог закључка, а не прихватајући исказе у делу у ком су сведочиле у корист окривљених, наводећи да их окривљени нису приморавали да се баве проституцијом већ да су то радиле зато што су хтеле.

Насупрот жалбеним наводима како окривљених, тако и њихових бранилаца, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд ценећи одбране окривљених АА1, АА2 и АА3, у вези са доказима изведеним на главном претресу, и чињеницама које је суд утврдио њиховим извођењем, нашао да окривљени оспоравају извршење кривичних дела које су им стављена на терет оптужницом Тужилаштва за организовани криминал, због чега правилно одбране окривљених није прихватио, налазећи да су нелогичне и недоследне, јер су у појединим фазама кривичног поступка окривљени АА1, АА2 и АА3 у својим одбранама контрадикторни сами себи и другим изведеним доказима и као такве њихове одбране су и по налажењу овог суда срачунате на избегавање и умањење сопствене кривичне одговорности.

Наиме, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд одбране окривљених АА1, АА2 и АА3 у којима споре да су на било који начин учествовали у бављењу проституцијом оштећених, као и да су оштећене приморавали да се баве проституцијом, наводећи да су све оштећене добровољно хтеле да се баве проституцијом искључиво за свој рачун и да су целокупну имовинску корист од проституције задржавале за себе, оценио неоснованим. Њихове одбране у наведеном делу су у супротности са доказима изведеним током доказног поступка на главном претресу, а пре свега у супротности су са исказом оштећене ОО датом током поступка, као и са

исказима оштећених ОО4, ОО5 и ОО3, датим приликом испитивања у полицији и пред истражним судијом, као и са исказом оштећене ОО2 датим приликом испитивања у полицији и пред истражним судијом. Окривљени АА2 током поступка је више пута мењао своју одбрану, те је тако у одбрани датој пред истражним судијом дана 09.10.2011. године, навео да је окривљеног АА замолио да му помогне да оде у Италију и тамо ради било који посао, након чега га је окривљени АА после извесног времена позвао и питао да ли познаје неког ко се бави проституцијом, да је он два месеца избегавао да уђе у било какву причу те врсте, али је на крају ипак дао АА број телефона оштећене ОО за коју се међу таксистима причало да се бави проституцијом, након чега су окривљени АА и оштећена ОО успоставили контакт и договорили се како ће и шта да ће да раде, а да он није имао никакве везе са пословима везаним за проституцију, нити је остваривао било какву финансијску корист. Оваква одбрана окривљеног је и по налажењу овог суда у супротности са исказом оштећене ОО која је доследно током целог поступка, искрено и убедљиво описала у каквим је односима била са окривљеним АА2, шта ју је мотивисало да оде у Италију, шта је тамо очекивала и шта ју је затекло, на који начин су се према њој односили и какву улогу у њеном проституисању су имали остали окривљени и то АА, АА1 и АА3, као и чињенице које се тичу судбине осталих оштећених ОО4, ОО5 и ОО1. Оштећена је тако у свом исказу навела да је епилог приче из овог кривичног поступка настао када је упознала окривљеног АА2 званог "аа", са којим се у прво време повремено виђала, а касније су били и у емотивној вези, па пошто није имала сталан посао у Србији и пошто је имала финансијских проблема, договорила се са АА2 да заједно оду у Италију, где би она радила као беби ситерка, а АА2 би радио на грађевини. Пре одласка у Италију окривљени АА2 јој је рекао да им је његов ујак АА звани "аа" обезбедио посао у Италији и то њој посао беби ситерке, а њему посао на грађевини, који исказ је правилно првостепени суд прихватио, јер из истог јасно произилази да је оштећена ОО пре одласка у Италију једино познавала окривљеног АА2, са којим је била у емотивној вези, и ком је очигледно безрезервно веровала, а који ју је држао у уверењу да јој је у Италији обезбеђен посао беби ситерке. Такође, из наведеног исказа произилази да су окривљени АА и његова невенчана супруга ОО6 оштећену ОО упознали тек када су путничким моторним возилом марке "Мерцедес" Ц класе _ боје дошли у Србију и након тога ОО и АА2 одвезли у место _, где окривљени АА има кућу и где су провели неколико дана, а потом су отишли сви заједно у Италију, за које време су је окривљени АА и његова супруга Дана држали у уверењу да је чека обезбеђен посао беби ситерке у Италији и да ће све да буде у реду, која илузија се код оштећене ОО разбила исте вечери када су стигли у Италију и сместили се у стан код окривљеног АА у месту _, у близини _, којом приликом јој је окривљени АА2 узео пасош и рекао да о пасошу више не размишља, а да ће код себе имати само фотокопију пасоша ради идентификације. Наредног дана у преподневним сатима у присуству окривљеног АА и ОО6, окривљени АА2 јој је рекао да је у Италију доведена не да би чувала децу већ да би се бавила проституцијом, да њен боравак у Италији кошта и да она мора да зарађује новац, да ће проституцијом морати да се бави хтела то или не и да не покушава да побегне нити да га пријави полицији, јер се он никога не боји, а да ће она тек тада видети ко је он, на које сазнање је она реаговала енергично и почела да виче и баца ствари по стану, и да јој је окривљени АА у неком моменту саветовао да је за њу најбоље да пристане да се бави проституцијом јер ће тако зарадити доста новца и окривљени АА2 ће

престати да је бије. Даље, сведок је у свом исказу навела да су је четвртог дана по доласку у Италију окривљени АА, окривљени АА2 и ОО6 одвели у улицу тј. на ауто-страду – Via Padana superiore, ради бављења проституцијом, а пре него што су је извели на улицу дали су јој 10 кондома и рекли да сваки од њих вреди 50 евра, а по повратку у стан се раздуживала са новцем и неискоришћеним кондомима, при чему је од ње сав новац узимао окривљени АА2, а после неколико дана у стан у ком су тада живели дошао је син окривљеног АА кога зна по надимку “aa1” или “aa2”, па ју је и он заједно са АА2, Даном и АА одводио на улицу ради бављења проституцијом и обилазио је у току дана, а у стан је долазио и АА1 друг АА3, који је родом из Крагујевца, а који исто живи у Италији са породицом, и који ју је понекад возио до места где се бавила проституцијом, а када би се десило да буде насамом са њим АА3 јој је предлагао да дође да ради са њим и да ће много боље да прође. После недељу дана од њеног доласка у Италију окривљени АА звани “aa” и његова супруга ОО6 су изнајмили кућу у насељу San Zeno, улица Via Salvano, на име ОО6 брата где се она преселила са АА2, а у наредном периоду су АА и Дана сваког дана долазили по окривљеног АА2 и њу, а повремено су то чинили и АА1 и АА3 и одвозили су је до улице где се бавила проституцијом, наводећи да су у том периоду АА2 и АА3 од окривљеног АА1 узимали новац за гориво а он им је давао неки део новца који је она зарађивала бавећи се проституцијом, док је АА са АА2 делио све паре које би она зарадила, појашњавајући да се проституцијом бавила 12 сати, сваки дан осим понедељка, када су је изводили само пар сати увече, а дневно је у просеку имала 10 клијената, што значи да је дневни лимит зараде од бављења проституцијом био 500 евра, с тим што је некада имала дневно и по 12 – 13 па и 15 клијената, наводећи да је радила и у време менструалног циклуса, с тим што је тада пружала само услуге оралног секса. Оштећена је у свом исказу навела да се на крају радног дана раздуживала се новцем и кондомима, а уколико би се догодило да у току дана потроши свих 10 кондома неко од окривљених АА, АА1, АА3 или АА2 су јој доносили још кондома, тако да су окривљени у сваком моменту знали колико је новца зарадила тог дана. Сведок је такође навела да је у улици у којој се бавила проституцијом било пуно жена које су биле распоређене на растојању од по 50 метара, са једне и друге стране улице, а за место на улици се плаћало Албанцу по имену “Денис” и то 50 евра дневно, који новац му је плаћао окривљени АА или окривљени АА2, да се улицом у којој се бавила проституцијом често кретала полиција, као и да је кућа у којој су живели била у близини полицијске станице. У ситуацији када би је полиција зауставила она би показивала фотокопију пасоша и визит карту хотела “ХН” који се налази у Бреши као наводно место где живи, а коју је по савету окривљеног АА и његове супруге Дане држала код себе и полицији говорила да се бави проституцијом јер је самохрана мајка, да су јој родитељи болесни и да се сама бави проституцијом, тј. да нема макроа јер је то у Италији забрањено. Сведок је навела и да је имала мобилни телефон код себе, али да је имала веома мало кредита само толико да би могла да позове неког од окривљених, када је улазила у ауто са клијентом, и када се враћала, након пружања сексуалне услуге, на своје “радно” место, тако да су окривљени и по броју “цимања” на мобилни телефон знали колико је клијената имала у току дана, а самим тим и колико је пара зарадила, а дешавало се да окривљени АА2, окривљени АА1, окривљени АА3 и окривљени АА као и Дана Кардареску повремено у току дана пролазе у близини улице где је радила како би надзирали њено кретање, због чега су они увек имали увид да ли се налази на месту које је за њу закупљено или не, као и

да ли је отишла са клијентом на пружање сексуалних услуга.

Чињеницу да је окривљени АА2 био укључен у посао проституције, на начин како је то описано у изреци пресуде правилно је првостепени суд утврдио и из телефонских разговора које је окривљени АА2 водио дана 31.07.2011. године, у 20:26:29 часова, са особом по надимку " Џони" за кога је окривљени АА2 на главном претресу рекао да се ради о његовом другу чије презиме не зна, а које разговоре првостепени суд цитира на страни 104, 105 и 106 образложења првостепене пресуде, из којих произилази да се послом којим се окривљени АА2 бавио остваривала добра зарада и да је он био веома задовољан, имајући при том у виду и исказ оштећене ОО о томе колико су оштећене доносиле новца окривљенима – најмање 500 евра дневно па и више, који новац су окривљени делили, и да јој је познато да је АА2 овако добијени новац слао у Србију својој мајци и бившој девојци преко "Вестерн униона" (која чињеница јој је познато јер је у стану виђала признанице). Имајући у виду напред наведено, правилно је првостепени суд закључио да доказима који су на захтев одбране окривљеног АА2 изведени у доказном поступку и на главном претресу и то увидом у фотокопију возне карте од 26.06.2011. године, и увидом у фотокопију уплатнице "Вестерн унион" из које је утврђено да је АА2А (ванбрачна супруга окривљеног АА2) дана 25.06.2011. године, у 13,32 часова, послала новац у износу од 150 евра АА2 у _ Италија, нису поткрепљени наводи окривљеног АА2, да није имао новца и да није остваривао зараду, финансијским искоришћавањем оштећене која се бавила проституцијом, јер су наводи окривљеног у овом делу у супротности са исказом оштећене и са осталим доказима које је суд прихватио.

Ценећи наводе одбране окривљеног АА2 да се оштећена ОО у Италији добровољно бавила проституцијом, у прилог којим тврдњама је навео низ разлога због којих је оштећена ОО објективно могла више пута да га пријави полицији или да побегне, а што она није учинила, наводећи да је она била у телефонским контактима и комуникацији преко интернета са родитељима и другарицама којима је могла да саопшти шта јој се дешавало и да затражи помоћ од њих, и наглашавајући да је према оштећеној ОО био веома коректан, да је није тукао и малтретирао већ ју је повремено изводио у кафић, и повремено су ишли у посету код окривљеног АА1 и његове супруге у стан у ком су АА1 и његова супруга живели, тј. да су одлазили на ручак код њих, као и да је оштећена ОО у неколико наврата пријављивала полицијској станици друге проститутке са којима је радила и да није тачно да јој је он одузео пасош, јер је пасош све време био код ње, правилно је првостепени суд закључио када исте није прихватио, јер су напред наведени наводи у супротности са исказом оштећене ОО, која се током поступка више пута изјашњавала на наведене околности и тврдила да је била жртва окривљених, да код ње није било добровољног пристанка да се бави проституцијом и да је у мрежу проституције увучена од стране окривљеног АА2, а у том "послу" одржавана физичким и психичким малтретирањем и тортуром од стране окривљеног АА2, као и сталном контролом, надзирањем и условљавањем од стране осталих окривљених, пре свега АА, АА1 и АА3, као и невенчане супруге окривљеног АА, ОО6.

Такође правилно је првостепени суд ценећи чињеницу да је улица у којој је оштећена радила била резервисана за бављење проституцијом због чега је

полиција често пролазила том улицом и контролисала их, као и да је полицијска станица била близу стана у ком је живела, закључио да се оштећена и поред тога није усуђивала да окривљене пријави полицији јер се плашила за сопствену безбедност и безбедност своје породице обзиром да јој је окривљени АА2 претио и физички је малтретирао за разне ствари, тукао рукама, ногама и чиме год је стигао, да ју је гађао разним предметима, а када би од батина пала, шутирао ју је и развлачио по целој кући, као и да се дешавало да је полиција питала за модрице које су биле видљиве, али да им је она увек говорила да јој је модрице нанео неки клијент, што је радила искључиво из страха од окривљеног АА2, наводећи да се никада није обраћала некој здравственој установи за помоћ у смислу медицинског збрињавања јер јој окривљени АА2 то није дозвољавао.

По налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд исказ оштећене ОО у наведеном делу оценио логичном и искреним, правилно налазећи да је неживотно и нереално да млада девојка попут оштећене ОО уплетена у мрежу проституције и као таква регистрована од стране полиције у Италији, за њу страном земљи, изложена сталном физичком и психичком малтретирању од стране окривљеног АА2 који је изиграо њено поверење, на кога је практично једино упућена јер никог свог тамо није имала, при чему су је окривљени АА2, АА, АА1 и АА3 па и ООб невенчана супруга окривљеног АА констатно пратили, контролисали сваки њен корак, била спремна да пријави полицији било кога од окривљених, јер оправдано није знала на који начин би се полиција земље која је за њу иностранство односила према конкретном проблему у ситуацији када је она регистрована као проститутка и из друге је земље, у прилог чему говори и чињеница да је на питање полиције у ситуацијама када је била контролисана по сопственом казивању из страха од окривљених говорила да она нема макроа и да сама ради јер има болесне родитеље или да је самохрана мајка, због чега је било тешко замислити на који начин би полиција у овом случају реаговала и да ли би уопште реаговала, а повратно уколико би одговор био негативан једино је остајала опција да се врати међу окривљене и поново буде изложена можда још већем и суровијем малтретирању од стране окривљеног АА2 и других окривљених, објашњавајући врло искрено и јасно да је постојала могућност да она побегне или да окривљене пријави полицији, али да то није учинила јер се плашила претњи које су јој упућивали АА2, АА, АА1 и АА3 у смислу да њене породице и ње неће да буде уколико нешто буде рекла полицији, које претње су оправдано и по налажењу овог суда код оштећене створиле страх да било шта предузме у циљу свог спасавања.

Такође, ценећи исказ оштећене ОО, која у истом није скривала ни чињеницу да је у прво време по доласку у Италију била у телефонском контакту са мајком и оцем и да им је тада говорила да је са њом све у реду, да ради као беби ситерка, да је у прво време била у контакту и са другарицама путем интернета и да им је на тај начин давала до знања да је са њом све у реду а што је све окривљени АА2 користи као аргумент у прилог тврдњи да је оштећена ОО у Италију отишла са намером и жељом да се добровољно бави проституцијом, правилно је првостепени закључио када је нашао да исти није у супротности са осталим наводима оштећена, јер је оштећена ОО у разговорима које је водила била под сталном контролом окривљеног АА2 који је и присуствовао тим разговорима, и свесна да ће је окривљени физички малтретирати уколико

направи погрешан корак, због чега је морала да представља чињенице у лепшем светлу него што су оне заиста биле. Ценећи чињеницу да је оштећена ОО у Италију отишла на наговор и из велике љубави и поверења које је имала према окривљеном АА2, да је свој одлазак у Италију најавила само мајци са молбом да она не каже оцу где иде и да је оцу лично јавила где се налази, јављајући му се тек када је била далеко од Србије, посебну везу коју је оштећена ОО имала са оцем која је заснована на међусобном поверењу и љубави, као и примарни страх који је оштећена ОО имала од окривљеног за сопствену и безбедност своје породице при чему не треба занемарити ни чињеницу да је она својевољно отишла у Италију, да је отишла за бољим животом са мушкарцем кога није ни представила породици и да о одласку оцу са којим је живела није ништа рекла, дакле свој одлазак није најавила свесно да јој он не би забранио да оде због блискости коју је са њим имала, то је и по налажењу овог суда логично њено ћутање у прво време о свему што је доживела и њена потреба да ствари прикаже лепшим него што јесу укључујући ту и стављање на Facebook слике куће у којој живи, и живећи у нади да ће нешто променити обзиром на емоције које је очигледно имала према окривљеном АА2, у прилог чему говори и чињеница да је оштећена ОО коначно скупила храброст и када је дошла до нешто новца, тачније како то у свом исказу наводи утајила нешто од новца зарађеног проституцијом уплатила кредит за телефон, и од оца затражила помоћ, након чега се он обратио невладиној организацији Астра, после ког обраћања је уследила акција њеног спасавања, што све говори у прилог закључку да код оштећене ОО није било двоумљења или промене плана да побегне главом без обзира, што сигурно не указује на хтење да се бави проституцијом већ напротив, на то да је угрожена и да јој је потребна помоћ.

У прилог чињеници да је оштећена ОО у Италији била изложена малтретирању од стране окривљеног АА2 и да је била уплашена и након што је спасена из Италије и доведена у Србију, говори и садржина телефонског разговора вођеног дана 03.08.2011. године, у 22:08:29 часова, између окривљеног АА2 са особом која је означена као НМ, за коју је на главном претресу окривљени АА2 рекао да је његов кум АА2К у ком разговору особа НМ објашњава да је видео ОО, а из ког разговора несумњиво произилази да је вођен пошто се оштећена ОО вратила у Србију и говори о томе да је оштећена ОО и тада била уплашена оним што је преживела у Италији, а посебно да се плашила окривљеног АА2.

Ценећи исказ оштећене ОО правилно је првостепени суд закључио када је исти прихватио и у делу који се односи на долазак, начин живота и проблеме са којима су се у Италији суочиле и оштећене ОО4, ОО5 и ОО1, јер је оштећена ОО објаснила да је око месец дана пошто је она стигла у Италију окривљени АА2 аутобусом отишао у Србију, рекавши јој да иде по нове девојке, а после пар дана окривљени АА је својим колима отишао у Београд одакле је довезао окривљеног АА2, ОО1, ОО5 и ОО4 које су се уселиле у кућу у насељу San Zeno, где су до тада живели окривљени АА2 и она, објашњавајући да је оштећену ОО, ОО4 и ОО5 упознала тек тада када су оне дошле у Италију и да је из њихове приче схватила да су се оне у Србији бавиле нормалним пословима, тј. да се нису бавиле проституцијом и да долазећи у Италију нису очекивале да ће да буду приморане да се баве проституцијом, због чега су биле затечене и веома брзо постале жртве окривљених, наводећи да је била присутна у стану када су

окривљени АА1, АА, АА2 и АА3 саопштили ОО1, ОО5 и ОО4 идентичну причу као и њој када је стигла и Италију, да треба од наредног дана да почну да се баве проституцијом и да немају другог избора. Оштећена је такође навела да су већ наредног дана по доласку у Италију све три девојке биле на улици где се она већ бавила проституцијом и да је видела да су ОО4, ОО5 и ОО пасош били код окривљеног АА2 који их је држао сакривене, али да не зна на ком месту, понављајући идентичну причу о начину бављења проституцијом, наводећи да су окривљени оштећенима давали сваког дана по 10 кондома и објашњавали им да сваки вреди по 50 еура, као и да су све три ОО, ОО5 и ОО4 повремено добијале батине од окривљеног АА2, а сав новац који су проституцијом зарађивале ОО, ОО5 и ОО4 као и она, давали су окривљенима АА2 и АА који су исти са осталим окривљенима делили међу собом. Оштећена ОО такође је у свом исказу навела да су их у прво време окривљени обилазили и доносили им сендвиче и воду и то свако од окривљених АА, АА1, АА3 као и АА2, а касније су им давали по 10 еура за њихове дневне потребе, у ком контексту је првостепени суд ценећи одбрану окривљеног АА1 дату у полицији и на главном претресу у којој је негирао било какво учешће у извршењу кривичног дела које му се ставља на терет, а која одбрана се креће од тога да оштећене ОО, ОО5 и ОО4 уопште не познаје по имену и презимену, мада допушта могућност да их је препознао по лику, док ОО1 познаје као девојку коју је виђао у друштву са окривљеним АА2, што је тврдио у полицији и пред истражним судијом, до тога да наведене оштећене познаје, да их је виђао у стану када је долазио да посети АА2, да је временом сазнао да се оне баве проституцијом са чиме он нема никакве везе, али да се можда некада догодило да је неку од оштећених повезао до града али не зарад проституције, већ на места где би оне тражиле и да се по АА2 повратку у Србију смувао са ОО1 као и одбрану окривљеног АА3 који је негирао извршење кривичног дела за које се терети, негирајући у истрази да познаје било коју од оштећених и негирајући било какву везу са проституцијом али и са окривљеним АА2 у вези послова проституције, а наводећи на главном претресу да познаје оштећену ОО, ОО1, ОО5 и ОО4, јер их је виђао у стану у коме је живео окривљени АА2 у Италији када га је посећивао и да је временом сазнао да се оне баве проституцијом али да он у тај посао није умешан и да од тог посла није имао никакве финансијске користи, правилно је првостепени суд закључио када исти није прихватио, налазећи да су нелогичне, противречне другим доказима изведеним током поступка и срачунате на избегавање и умањење кривице ових окривљених, јер су њихове одбране у супротности са исказом сведока оштећене ОО, која је до детаља описала учешће сваког од окривљених у пословима везаним за њено проституисање и проституисање оштећених ОО4, ОО5 и ОО1, као и њихову улогу у том послу, одређујући АА и АА2 као главне у послу проституције јер је АА увео у посао АА2, тако да су њих двојица водили посао, док су се АА3 и АА1 мање мешали и они су практично били АА2 и АА слуге, као и да се они ништа нису питали већ је било онако како кажу АА2 и АА, уз навођење низа радњи које су окривљени АА1 и АА3 предузимали, из чега и по налажењу овог суда несумњиво произилази њихова улога припадника организоване криминалне групе. Из исказа оштећене ОО произилази и да су АА1 и АА3 својим возилом превозили њу и остале оштећене до места где су се бавиле проституцијом, да су им у току дана доносили храну и воду, а понекад и гардеробу када је требало да се нека од девојака пресвуче, као и да су их позивали телефоном да виде колико имају новца код себе, а ако имају преко 100 еура долазили су да узму новац а такође су

појединачно и заједно са неким од осталих окривљених у току дана више пута обилазили улицу у којој су се оне бавиле проституцијом, контролишући да ли раде и где су, а све су то радили од страха да нека од њих не би побегла са неким клијентом. Оштећена је у свом исказу такође појаснила да новац који су добијали од њих а који су зарадиле бављењем проституције су делили окривљени АА2, АА1 и АА, а да никада није видела да АА3 учествује у деоби новца, мада је чула да је и он добијао део новца али јој није познато колико је тај део износио.

Анализирајући исказ оштећене ОО4, правилно је првостепени суд закључио када је нашао да исти има низ подударности са исказом оштећене ОО и то у делу у ком је навела да се АА2 у Србију вратио аутобусом са намером да са собом у Италију поведе нове девојке, како то тврди оштећена ОО, при чему је у Србију дошао и то не случајно својим возилом и окривљени АА, који је њу ОО5, ОО1 и АА2 најпре одвезао у Босну, где он има кућу а затим у Италију, који исказ је у супротности са одбраном окривљеног АА2 у делу у ком је навео да се са њима срео у Италији у изнајмљеном стану где је живео заједно са оштећеном ОО. Оштећена је у свом исказу навела да су их по доласку у Италију већ наредног дана АА и АА2 аутомобилом којим је управљао АА одвозили до улице у којој су радиле и том приликом као и сваког наредног дана пре него што би изашле из кола добијале су одређени број кондома, чија вредност је 50 еура, да им је радни дан у почетку трајао од 15.00 до 23.00 часа ноћу, а када су већ ушле у посао њихов радни дан је трајао од 19.00 до 02.00 часа, а по завршетку посла АА и АА2 би их покупили колима и возили назад у стан, док су у току дана АА и АА2 возилом пролазили кроз улицу у којој су оне радиле или кружили околу како би проверили да ли је све у реду, потврђујући својим исказом наводе исказа оштећене ОО да је АА2 њу ударао када је рекла да жели да се врати кући. Такође, правилно је првостепени суд закључио и када је прихватио исказ наведене оштећене дат у полицији дана 07.10.2011. године, у смислу члана 504 Ћ Законика о кривичном поступку, који исказ је временски посматрано, ближи спорним догађајима, због чега је њено сећање било свежије, правилно закључујући да је у појединим сегментима већ тада приликом испитивања приметна њена потреба да одговорност АА2 колико толико ублажи инсистирајући на томе да је новац који је зарадила од проституције задржавала за себе, како се и договорила са АА2, што је супротно исказу оштећене ОО, која је била изричита да су све оне целокупан износ новца зарађен од проституције предавале по завршетку радног дана окривљенима, стављајући га на један сто и раздужујући се се новцем и кондомима, а окривљени АА2 и окривљени АА су потом новац делили на пола, а део новца су добијали и окривљени АА1 и окривљени АА3, али да она то није видела већ је само чула, додајући да су неретко биле скидане голе од стране ОО6 која је проверавала да евентуално нису нешто новца задржале за себе, правилно закључујући да је на страни оштећене ОО4 постојала намера да минимизира и практично елиминишу улогу окривљеног АА2 са којим је у даљим родбинским везама и сав терет превели на лица којих фактички у овом поступку нема, тј. лица која су недоступна суду и то на окривљеног АА, коме се суди у одсуству и ОО6. Минимизирање и елиминисање улоге окривљеног АА2 и пристрасност према истом од стране ове оштећене се огледа посебно и на записнику датом пред истражним судијом дана 25.01.2012. године, у ком исказу је навела да је АА главни организатор проституције и тиранин који је узимао половину зараде.

У којој мери је оштећена ОО4 под утицајем окривљеног АА2 показује и чињеница да је од сведока СС иначе познаника окривљеног АА2 одузета уз потврду о привремено одузетим предметима једна кеса у његовом стану коју је окривљени АА2 у мају или јуну 2011. године, заборавио када га је посетио, а у којој су пронађене неке личне исправе оштећене ОО4 и то лична карта, радна књижица, један рачун Удружења банака Србије, један бланко образац захтева за исправку података Удружења банака Србије и један лични извештај са подацима Кредитног бироа, што говори у прилог чињеници да је окривљени имао велики утицај на оштећену, односно да је она била под његовом контролом. Имајући у виду напред наведено, правилно је првостепени суд одбрану окривљеног АА2 у делу у ком је навео да је жело да помогне ОО4, да се запосли као васпитачица у једном ромском обданишту у Котежу и да је то разлог због чега су се њене личне исправе нашле у овој кеси коју је заборавио у стану код СС, оценио неоснованом и срачуната на избегавање кривичне одговорности, јер оштећена ОО4 не испуњава квалификације да обавља тај посао, обзиром да је завршила само основну школу, а како окривљени АА2 није знао ни назив вртића у ком је требала ОО4 да се запосли, нити презиме или ближе податке СС5, човека из ромског друштва, који је наводно требао да му помогне како би је запослио то његове наводе изнете у одбрани још више чини неприхватљивим.

Ценећи исказ оштећене ОО5 који је дала током поступка и у коме је негирала да се у Италији бавила проституцијом, правилно је првостепени суд закључио када исти није прихватио, налазећи да је нелогичан и противречан другим изведеним доказима а пре свега исказу оштећене ОО и исказу њене сестре оштећене ОО4 дат приликом испитивања у полицији и као такав срачунат на прикривање истине у циљу очувања брака и породице коју је засновала, а до које јој је очигледно веома стало, имајући у виду да је оштећена ОО5 приликом испитивања у полицији дала врло искрен и логичан исказ који је у битном сагласан са исказима оштећене ОО и оштећене ОО4 које су дале у полицији, обзиром да је негирала своје учешће у пословима везаним за бављање проституције, а из ког исказа произилази да је оштећена ОО4, сестра оштећене ОО5 ступила у контакт са њиховим даљим рођаком АА2 који јој је понудио да пође са њим у Италију, да она није смела да пусти ОО4 да сама иде, а и сама је видела шансу да кроз неки легални посао који би радила у Италији бар месец дана заради нешто новца за потребе своје породице, мењајући касније током поступка свој исказ пре свега у циљу умањења одговорности окривљеног АА2 у пословима везаним за проституцију у Италију и правдајући његово понашање чињеницом да је он дуговао новац у износу од 1.500 еура АА, јер је његовим новцем платио пасоше, пут и станарину за њих и да АА2 није имао другачији начин да овај дуг врати него да девојке раде, додајући да конкретно од ње нико није захтевао да се бави проституцијом, али да је она индиректно схватила о чему се ради, као и да њену сестру ОО4 и њу нико није физички малтретирао.

Имајући у виду напред наведено као и чињеницу да је оштећена ОО5 побегла из стана у ком је живела у Италији, без да се икоме јавила, без новца у страном земљи са сестром ОО4, која чак није имала ни пасош, при чему су спас потражиле код њима непознатих људи, такође странаца, уз срећну околност да су се они на крају ипак понели човечно и дали им новац за возну карту, да су их у току пута више пута позивали окривљени и тражили од њих да се врате, да јој

је АА2 претио да ће је ошишати (што је за њу представљало озбиљну претњу обзиром да има веома дугу косу о којој посебно води рачуна), и да су АА и АА2 претили и њој наводећи да ће наудити и њеној породици, мужу и детету које је за њу, како каже слаба тачка, несумњиво и по налажењу овог суда указује да ОО5 није било баш удобно и лепо у Италији, а да њен одлазак без да се поздравила са било ким управо значи бег (а не уобичајен одлазак на чему инсистира у свом исказу на главном претресу), која чињеница у повезаности са исказом оштећене ОО и оним што су оштећена и ОО5 преживеле од окривљених и биле приморане да се баве проституцијом, њена изневерена очекивања, тј. обећања која јој је дао окривљени АА2 да ће јој помоћи да се у Италији бави неким легалним послом, јасно указују на чињеницу да је оштећена ОО5 мимо своје воље увучена у посао уличне проституције од стране окривљених.

Потом, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд закључио када није прихватио одбране окривљених и у делу где наводе да су оштећене ОО, ОО5, ОО4 и ОО1 имале могућност и слободу кретања, да су им пасоши били доступни и да су могле да напусте Италију кад год су хтеле, али да су оне добровољно хтеле да се баве проституцијом, налазећи да су у овом делу одбрана окривљених нелогичне и противречна другим изведеним доказима током поступка и као такве срачуната на избегавање кривице, јер из одбране окривљеног АА2, као и исказа сведока ОО произилази да су оштећене на улици у току “рада” са собом носиле оверене фотокопије путне исправе на који начин су се легитимисале за случај полицијске контроле, јер је наводно постојала опасност да им пасоши буду украдени, па је тако оштећена ОО била изричита током поступка да је окривљени АА2 како су дошли у Италију њој и оштећенима ОО5, ОО4 и ОО1, одузео путне исправе, које је сакрио, а који исказ је сагласан са исказом ООО њеног оца који је приликом испитивања у својству сведока између осталог навео да му је ћерка када му се обратила за помоћ рекла да су јој људи који су је одвели у Италију одузели пасош, због чега је он схватио да чак и да оде у Италију не може да јој помогне јер она нема документа, па се обратио за помоћ невладиној организацији “Астра”, као и са исказом сведока СС2 која је навела да ОО приликом спасавања на улици није код себе имала пасош, због чега се око месец дана задржала у “Сигурној кући” у Италији, док јој није урађена неопходна документација која је потребна за повратак у Србију, ценећи при том и исказ сведока СС1, мајке оштећене ОО1, која је у свом исказу навела да јој се ОО1 у телефонском разговору жалила да не може да се врати у Србију јер јој је украден пасош, и да људи који су јој украли пасош траже 500 евра да би јој вратили путну исправу, што је све у сагласности са исказом оштећене ОО у делу у којем је навела да су им окривљени одузели пасош, па и оштећеној ОО1, у прилог чему говори и садржина телефонског разговора вођеног дана 26.09.2011. године, у 23:22:02 између окривљеног АА и окривљеног АА2 из ког телефонског разговора произилази да се пасоши налазе код окривљеног АА2.

Такође, по правилној оцени првостепеног суда ни увидом у извештај полиције о контроли проституције на територији општине Kastagnjeto од 21.05.2011. године, ни увидом у извештај полиције о контроли рада опште превенције општина San Zeno novaglio од 17.06.2011. године, које доказе у фотокопији је у виду овереног превода суд на предлог одбране извео на главном

претресу у доказном поступку, није доказано да су оштећене код себе увек имале оригиналне путне исправе -пасоше како је то тврдила одбрана, јер из наведених извештаја произилази да се ради о нормалним пасошима у смислу да нису фалсификовани а не о оригиналима, који наводи одбране су у супротности и са исказом оштећене ОО која је навела да јој је пасош одузео АА2 а да је она код себе имала фотокопију која је оверена од стране полицијског маршала, истовремено тврдећи да су исти третман имале и остале оштећене и да су у случају полицијске контроле оне показивале оверене фотокопије пасоша, због чега се и по налажењу овог суда не може закључити да су у питању били оригинали, а што је у супротности са одбраном окривљених коју су износили на главном претресу.

Ценећи одбрану окривљеног АА2 и исказ сведока СС3 из којих произилази да им је оштећена ОО3, девојка која је требало да им послужи за наводну превару окривљеног АА како би од њега узели новац, а затим побегли, правилно је првостепени суд закључио када исте није прихватио, имајући у виду велико интересовање АА2 за ову оштећену, са којом је чак и ступио у директни контакт, као и тврдње окривљеног АА2 да му је небитно које две девојке ће да буду присутне у ресторану на бензинској пумпи када дођу АА3 и АА1, јер је наводно требало само да створи привид девојака које ће отпутовати у Италију, док АА2 не узме новац од АА1, које интересовање и његова ангажованост за ступање у контакт са ОО3 и по налажењу овог суда указује да је права намера окривљеног АА2 била управо да оштећену ОО3 и ОО2 пошаље колима заједно са АА1 и АА3 у Италију ради бављења проституцијом, што потврђује и разговор вођен дана 06.10.2011. године, у 23:21:57 часова, између окривљеног АА2 и НН СС3, где СС3 каже АА2 да “ево ОО3 је пристала да путује, ево је поред мене”, након чега се ОО3 укључује у разговор и обраћа се АА2: “Где си ти, љубави моја?”, као и разговор вођен 06.10.2011. године, у 23:24:19 часова, између АА2 и НН особе у ком разговору након комуникације између АА2 и ОО3, АА2 тражи да му ОО3 да СС3 на телефон и наставља даљу комуникацију са њим, који разговори несумњиво указују да је оштећена ОО3 требала да оде у Италију да би се тамо бавила проституцијом.

Ценећи исказ оштећене ОО2 дат у смислу члана 504-ђ Законика о кривичном поступку, дана 20.10.2011. године, пред истражним судијом, правилно је првостепени суд закључио када је исти прихватио, имајући у виду да је оштећена учинила неспорним да познаје АА2 званог “аа”, наводећи да га је упознала још кад је био такси возач, као и да се она неко време забављала са АА2 братом Жељком, описујући веома искрено и детаљно своје проблеме са наркотицима и покушаје да се одвикне од употребе дроге, наводећи да се бавила проституцијом и отворено причајући о томе да ју је АА2 питао да ли би ишла у Италију да ради, тј. да се бави проституцијом што је она прихватила, детаљно описујући да је једне вечери око 21-22 часа АА2 дошао до Овчанског пута, да су се нашли код подрума пића и да је АА2 дошао неким старим кецом без таблица тамне боје, можда зелене, да је она села код њега у ауто и он је одвезао до куће, да је у току вожње видела да је АА2 био нервозан, питао је где јој је пасош и она му је одговорила да је пасош код куће, када јој је АА2 рекао да би она у Италији била у његовом стану у ком се већ налази ОО и да би радила на улици, па су се договорили да се чују наредног дана, а АА2 јој је тада рекао да наредног дана обавезно буде чиста и да не узима ништа од наркотика, наводећи да се следећег

дана чула са АА2 и договорили су се да АА2 дође по њу увече, а да јој се након тога искључио телефон, испразнила батерија и она је заспала, као и да јој је телефон био искључен два дана јер није имала пуњач, па се није чула са њим. Даље, оштећена је навела да је у петак 07.10.2011. године, отишла у Беч код мајке приватним превозом који јој је деда платио, да се у Бечу задржала два дана и затим се приватним превозником вратила у Београд, изричито наводећи да је АА2 знао да је она била малолетна, прихватајући исказ наведеног сведока у потпуности, имајући у виду при том и налаз и мишљење судског вештака психолога ВВ која је била присутна приликом испитивања оштећене пред истражним судијом, као и приликом испитивања оштећене на главном претресу, на ком је остала при свом налазу и мишљењу из чега је утврђено између осталог способност оштећене да буде испитана као сведок, као и да оштећена ОО2 нема склоности ка конфабулацији, због чега су жалбени наводи бранилаца окривљених у којим се истиче да окривљени нису знали да је малолетна оцењени неоснованим.

Да је окривљени АА2 оштећену ОО2 желео да одведе у Италију ради бављења проституцијом, произилази и из телефонских разговора вођених између АА2 и малолетне ОО2 дана 03.10.2011. године, у 17:23:54 часа, из ког разговора произилази да је АА2 у комуникацији са ОО4 тражио да му она да број телефона “аа” објашњавајући да она треба да иде горе, разговора вођеног 03.10.2011. године, у 17:29:47 између АА2 и његове другарице СС4, из ког разговора такође произилази да је АА2 тражио број телефона од “аа” да би дана 03.10.2011. године, у 18:29:25 часова, АА2 добио поруку са бројем телефона за који је оштећена ОО2 рекла да је исти користила, разговора вођеног 03.10.2011. године, у 18:29:36 часова, између АА2 и ОО2 из ког разговора произилази да се АА2 интересује да ли је оштећена без новца, да ли има пасош и да ли има другарицу која има пасош, као и разговора вођеног 03.10.2011. године, у 18:33:20 часова, између АА2 и непознате женске особе за коју је АА2 навео да је у питању ОО2 из ког разговора такође произилази да се АА2 интересује да ли она има пасош, као и да ли има другарицу која има пасош, ценећи при том и чињеницу да је између телефонских разговора које је АА2 водио са ОО3 и ОО2 водио и низ разговора са окривљеним АА1 и АА, из којих се јасно види његов договор око проналажења и организовања превоза и унапред планирања како ће се поступати са две девојке које са територије Републике Србије треба у Италију колима да превезу АА1 и АА3, а које је у Србији ангажовао АА2, а за које се испоставило да су малолетне ОО3 и ОО2.

Што се тиче жалбених навода браниоца окривљеног АА2, адвоката АБ1 у којима се истиче да првостепени суд у побијаној пресуди није тачно интерпретирао транскрипте разговора због чега је оценом истих извео погрешан закључак, оглашавајући окривљеног кривим, исти су по налажењу овог суда неосновани, јер је овај суд увидом у транскрипте утврдио да је садржина истих у потпуности идентична са оним што наводи првостепени суд у образложењу побијане пресуде.

Такође и жалбени наводи браниоца окривљених АА1 и АА3, адвоката АБ3 у којима се истиче да је карактеристика побијане пресуде да се само ОО верује уз истицање чињенице да су окривљени оглашени кривим и за радње извршене према ОО1, при чему ОО1 није саслушана ни у једној фази поступка ,

већ само на основу исказа ОО суд утврђује постојање кривично правних радњи окривљених и према ОО1, због чега је суд начинио преседан јер је окривљенима ставио на терет нешто о чему се лице на чију штету је то учињено није изјаснило, као и да се ОО1 и даље налази у Италији иако је могла са осталим оштећенима да се врати у Србију, што говори у прилог наводима одбране да је она добровољно отишла у Италију и да тамо добровољно борави, по налажењу овог суда су неосновани, имајући у виду да из изведених доказа несумњиво произилази да су окривљени кривично правне радње предузели и на штету оштећене ОО1, а да се она у Србију није вратила јер је овде чека извршење казне затвора што је једини разлог њеног боравка у Италији.

Жалбама како окривљених тако и бранилаца окривљених, првостепена пресуда се побија и због повреде Кривичног законика и истиче да у конкретном случају из изведених доказа се никако не може извести закључак да су окривљени извршили кривично дело трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, имајући у виду да је суд извео погрешан закључак код квалификаторног елемента из става 3 члана 388 Кривичног законика, налазећи да је трговина људима учињена према малолетном лицу, не изводећи при том ни један доказ и не дајући ни један разлог на основу ког би се могло закључити да су окривљени АА1 и окривљени АА3 извршили било коју кривичну радњу у односу на малолетне ОО2 и ОО3, уз истицање да би се у конкретном случају евентуално могло радити о кривичном делу посредовање у вршењу проституције.

Насупрот жалбеним наводима како окривљених тако и бранилаца окривљених, по налажењу Апелационог суда у Београду, правилно је првостепени суд оценом изведених доказа нашао да се у недозвољеним радњама окривљених АА, АА1, АА2 и АА3 стичу сва битна како субјективна тако и објективна обележја кривичног дела трговина људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, будући да је током поступка несумњиво утврђено да су окривљени од марта месеца 2011. године, до 07.10.2011. године, на територији Републике Србије, у Београду и Републике Италије, у Бреши и то окривљени АА, коме је суђено у одсуству у урачунљивом стању и способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, са умишљајем и свестан да је његово дело забрањено организовао организовану криминалну групу која је постојала одређено време и деловала споразумно у циљу вршења више кривичних дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и става 3 Кривичног законика, за које је прописана казна затвора тежа од 4 године, а ради стицања непосредне финансијске користи на тај начин што је сачинио план деловања организоване криминалне групе да за финансијску корист на подручју Републике Србије довођењем у заблуду или одржавањем у заблуди других лица коришћењем њихових тешких прилика, употребом силе и претње, задржавањем њихових личних исправа, врбовањем, превозом, пребацивањем, предавањем, држањем више женских особа, а у циљу њихове експлоатације кроз проституцију на подручју Републике Италије, међу којима су биле жртве трговине људима ОО, рођена _ године, ОО1 рођена _ године, ОО4 рођена _ године, ОО5 рођена _ године, малолетна ОО3 рођена _ године, и малолетна ОО2 рођена _ године, а припадници организоване групе од марта месеца 2011. године, до 07.10.2011. године, у урачунљивом стању, способни да схвате значај

дела и управљају својим поступцима, са умишљајем и свесни да је њихово дело забрањено постали су окривљени АА1, син окривљеног АА, који је имао задатак да по налогу организатора организоване криминалне групе АА с обзиром да дужи временски период борави на територији Републике Италије заједно са организатором криминалне групе врши контролу експлоатисаних девојака одређујући места на потезу ауто-пут Бреша-Милано, на којима се вршила сексуална експлоатација девојака кроз уличну проституцију, те да превози жртве ради продаје другим лицима, да врши “чување девојака” заједно са припадником организоване криминалне групе окривљеним АА3, за време сексуалне експлоатације оштећених на улицама места Кастагњето, да пребацује девојке са територије Републике Србије на територију Републике Италије у случајевима када организатор организоване криминалне групе који је ту улогу преузимао на себе није био у могућности да то изврши, те би то наложио окривљеном АА1, који је своје криминалне активности извршавао на основу непосредних телефонских налога добијених од стране организатора организоване криминалне групе окривљеног АА, затим АА2 који је имао задатак да по налогу организатора организоване криминалне групе окривљеног АА на подручју Републике Србије ступи у контакт са женским особама и да им нуди послове на подручју Републике Италије или да им предочава да ће се за свој рачун бавити проституцијом у Републици Италији, па на тај начин претходно задобивши њихово поверење повремено и ступањем у емотивну везу са њима, врбује ради сексуалне експлоатације кроз уличну проституцију те када су девојке биле заврбоване злоупотребом поверења одлазиле на територију Републике Италије, присиљавао жртве да се баве проституцијом, вршио контролу жртава за време њихове сексуалне експлоатације, узимао новац који су жртве зарадиле у сексуалној експлоатацији, а окривљени је своје криминалне активности извршавао на основу непосредних телефонских налога добијених од стране организатора организоване криминалне групе АА и окривљени АА3 који је имао задатак да по непосредном налогу организатора организоване криминалне групе окривљеног АА и припадника организоване криминалне групе окривљеног АА1 женска лица која су претходно заврбована и над којима је успостављен однос експлоатације кроз уличну проституцију чува за време њихове сексуалне експлоатације на месту експлоатације како исте не би побегле, позвале у помоћ или сачувале за себе део новца стечен кроз проституцију, те превози жртве ради предаје другим лицима ради сексуалне експлоатације, као и да врши “чување” девојака у објектима где су их други припадници организоване криминалне групе смештали, затим вршили превоз девојака са територије Републике Србије до Републике Италије, а све у циљу њихове експлоатације на територији градова Бреша и Кастагњето, у Републици Италији, па је тако окривљени АА2 по претходном договору са окривљеним АА који борави у месту Кастагњето у Бреши, почетком марта месеца 2011. године, ступио у емотивни однос са оштећеном ОО, те злоупотребом поверења задобијеног у оствареној емотивној вези, давањем лажних обећања да ће на подручју Италије радити посао беби ситерке, након чега окривљени АА долази у Београд, дана 22.04.2011. године, а затим заједно са окривљеним АА2 пребацује оштећену ОО у Италију, где оштећеној задржава личне исправе у намери успостављања контроле над истом предочавајући јој да ће се бавити проституцијом, а окривљени АА2 уз употребу физичке силе је принудио на проституцију, након чега су је окривљени АА1 (син окривљеног АА), АА3 (рођак окривљеног АА) и АА2 одвозили на унапред резервисану локацију на којој се одвијала

проституција у месту San Zieno где је пружала сексуалне услуге клијентима седам дана у недељи, 12 часова дневно, уз унапред одређен лимит дневне зараде, да би потом након завршеног “радног” дана новац предавала окривљеном АА2 и АА, а окривљени АА2 се дана 14.05.2011. године, вратио у Србију са намером врбовања и довођења нових женских особа, те користећи тешке прилике проистекле немањем средстава за егзистенцију заврбовао најпре сестре ОО5 и ОО4, а потом и ОО1 обезбедио им путне исправе, након чега је дана 18.05.2011. године, окривљени АА заједно са окривљеним АА2 одвезао ОО5 и О4 и ОО1 на подручје Италије, сместио их у објект у ком је већ боравила оштећена ОО, задржао им личне исправе, те су боравећи у кући заједно са ОО која је свакодневно физички малтретирана од стране окривљеног АА2, бојећи се за своју судбину, пристаје на услове које су им одредили окривљени, након чега су их окривљени АА1 и АА3 одвозили на унапред одређено место где се одвијала проституција, да би окривљени АА1 контролисао ОО1, а окривљени АА2, окривљени АА, окривљени АА3 остале девојке, а истовремено их је контролисала и ОО6, румунска држављанка, невенчана супруга окривљеног АА, која сексуална експлоатација је над ОО5 и ОО4 трајала до краја маја 2011. године, до њиховог бекства, а сексуална експлоатација над ОО до 26.06.2011.године, када је пронађена од стране невладине организације из Италије, док је сексуална експлоатација над ОО1 настављена од стране АА и окривљеног АА1 до октобра 2011. године, да би крајем септембра 2011. године, окривљени АА, окривљени АА1 и окривљени АА2 поново направили договор да окривљени АА2 на подручју Београда заврбује најмање две женске особе, а да их потом ради одвођења у Италију преда окривљеном АА1 и окривљеном АА3 који су у сврху њиховог одвођења у Италију дошли у Београд путничким возилом марке “Мерцедес дајмлер крајслер” __, регистарских ознака __, те је тако окривљени АА2 остварио контакт са више женских особа међу којима и са малолетном ОО1, рођеном __. године и малолетном ОО3, рођеном __. године, врбујући их ради одласка у Италију, а дана 07.10.2011. године, након претходно оствареног договора окривљени АА1 и окривљени АА3 упутили су се из Крагујевца ка Италији са планом да у Београду од стране окривљеног АА2 преузму две женске особе односно малолетне оштећене због чега су се заустављени на пумпи “Слап” у Београду на договореном месту, али су од стране полицијских службеника СБПОК-а лишени слободе, мењајући чињенични опис диспозитива пресуде у односу на оптужницу Тужилаштва за организовани криминал. Правилно првостепени суд није прихватио правну квалификацију Тужилаштва за организовани криминал да се у радњама окривљеног АА, АА1, АА2 и АА3 стичу битна обележја бића два кривична дела како је то оптужним актом окривљенима стављено на терет окривљенима, већ да се у конкретном случају ради о једном кривичном делу трговина људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, за које кривично дело их је и огласио кривима и осудио на казне по закону. Изводећи овакав закључак правилно је првостепени суд закључио да је управо законом предвиђено да тежи квалификовани облик извршења кривичног дела трговина људима из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, постоји када је основно дело трговина људима извршено од стране више лица која су се удружили за вршење тог дела, због чега се тиме конзумира и по налажењу овог суда кривично дело злочиначко удруживање које као самостално подразумева вршење радњи које се тичу организоване групе или припадништва групи која врши одређена кривична

дела што је и у конкретном случају истовремена радња извршења квалификованог облика кривичног дела из члана 388 Кривичног законика. Како према подацима у списима предмета не произилази да је окривљенима стављено на терет да су криминалну групу организовали ради вршења и неких других кривичних дела, осим кривичног дела трговина људима, то је правилно првостепени суд нашао да се у радњама окривљених стичу само обележја бића једног кривичног дела трговина људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, за које је окривљене огласио кривим, не прихватајући правну квалификацију Тужилаштва за организовани криминал да се у конкретном случају у радњама окривљених стичу законска обележја кривичног дела трговине људима у продуженом трајању из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 61 Кривичног законика, већ законска обележја кривичног дела трговине људима у саизвршилаштву из члана 388 став 7 у вези става 1 и 3 Кривичног законика, у вези члана 33 Кривичног законика, имајући у виду да је одредбом члана 61 став 2 Кривичног законика, прописано да кривична дела уперена против личности могу чинити продужено кривично дело само ако су учињена према истом лицу, а како је кривично дело трговина људима уперено против личности, а у конкретном случају у питању је више различитих оштећених, правилно је првостепени суд нашао да су у конкретном случају окривљени извршили онолико кривичних дела трговине људима колико је оштећених, али суд окривљене није могао да огласи кривим за сва дела јер би то значило повреду идентитета оптужног акта на штету окривљених, при чему је овај суд имао у виду да кривично дело трговина људима подразумева извршење неког од више алтернативно предвиђених облика радњи извршења при чему врбовање подразумева различите начине подстрекавања односно утицања на вољу лица да донесе одређену одлуку, предузме одређену радњу, односно да се стави у одређени положај у случају извршења кривичног дела трговина људима и подразумева постојање низа околности чији се ефекти појединачни или у комбинацији користе у циљу довођења особа у положај или ситуацију у којој ће моћи да буду експлоатисани на начин наведен у члану 388 Кривичног законика, користећи тешке прилике оштећених, док превозење, пребацивање и предаја подразумева сваки начин транспортовања, довођења и предаје потенцијалне жртве односно особе која је већ изложена експлоатацији, због чега су жалбени наводи бранилаца окривљених, као и окривљених у којима се истиче да окривљени нису предузимали радње које би учврстиле вољу код оштећених оцењени неоснованим.

Доносећи своју одлуку Апелациони суд је имао у виду и жалбене наводе браниоца окривљених АА1 и АА3, адвоката АБ3 у којима се истиче да првостепени суд није извео ни један доказ нити је и једном реченицом образложио на основу чега је закључио да су окривљени знали да су ОО2 и ОО3 малолетне, не узимајући у обзир ни чињеницу да је окривљени АА2 у претходном периоду са АА повео у Италију управо ОО2, којом приликом су АА његова супруга Дана, АА2 и оштећена ОО стигли у место _ у Републици Српској, где је АА сазнао да је ОО2 малолетна, због чега је исту вратио за Београд, јер је знао да не постоји могућност њеног пребацивања преко границе и поред поседовања уредног пасоша и уз истицање да окривљени никада нису видели ОО2 и ОО3, из којих разлога је доведено у сумњу чињенично стање из ког би се утврдила виност окривљених да су знали да се ради о малолетним

девојкама које треба да превезу у Италију, али је исте такође оценио неоснованим будући да из изведених доказа несумњиво произилази да је окривљени АА2 знао да су ОО2 и ОО3 малолетне, као и да је код њега постојала намера да их у циљу експлоатације пребаци у Италију, о чему говоре напред наведени транскрипти разговора, а у чему су учествовали и окривљени АА1 и АА3, који су наведена лица требали да превезу од Београда до Италије, али су у својој намери спречени од стране полиције, због чега је по налажењу овог суда кривично дело које су извршили свршено иако није дошло до експлоатације.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд у Београду, је жалбене наводе браниоца окривљеног АА, адвоката АБ, жалбене наводе браниоца окривљеног АА1, адвоката АБ3 и жалбене наводе како окривљеног АА2 тако и његовог браниоца адвоката АБ1, оценио основаним, имајући у виду да се у жалбама како окривљеног тако и бранилаца окривљених основано указује да је првостепени суд окривљенима изрекао високе казне затвора, не дајући адекватан значај олакшавајућим околностима које је утврдио на страни окривљених, због чега је овај суд поновном оценом свих околности прописаних одредбом члана 54 Кривичног законика, ценећи на страни окривљеног АА од олакшавајућих околности чињеницу да је породичан човек, да је неосуђиван и не налазећи отежавајуће околности, ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршеног кривичног дела и угроженост заштићеног добра, окривљеног АА за извршено кривично дело, осудио на казну затвора у трајању од 14 година, на страни окривљеног АА1 ценећи од олакшавајућих околности чињеницу да је породичан човек, ожењен, отац троје малолетне деце, да је неосуђиван, док отежавајуће околности није нашао, поновном оценом олакшавајућих околности, ценећи степен кривице окривљеног, тежину извршеног кривичног дела и угроженост заштићеног добра, окривљеног АА1, за извршено кривично дело осудио на казну затвора у трајању од 10 година, док је на страни окривљеног АА2 ценећи од олакшавајућих околности чињеницу да је породичан човек, да живи у ванбрачној заједници, отац једног малолетног детета и да је неосуђиван, док отежавајуће околности није нашао, ценећи степен кривице окривљеног, угрожено заштићено добро, као и тежину извршеног кривичног дела, окривљеног АА2 осудио на казну затвора у трајању од 12 година, правилно налазећи да се казнама затвора у наведеним трајањима на окривљене у довољној мери може утицати да убудуће не врше иста и слична кривична дела, као и да ће се истима у потпуности остварити сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција прописане одредбом члана 4 и 42 Кривичног законика.

Што се тиче жалбених навода окривљеног АА3 и његових бранилаца којима се пресуда побија у делу одлуке о кривичној санкцији и у којима се истиче да првостепени суд није правилно оценио околности које су од утицаја на казну због чега је окривљеном изрекао престогу казну, исти су по оцени Апелационог суда у Београду неосновани, јер је правилно првостепени суд на страни окривљеног оценио све околности прописане одредбом члана 54 Кривичног законика, односно правилно је од олакшавајућих околности оценио чињеницу да је млад човек и да је неосуђиван, док отежавајуће околности није нашао, те је правилном оценом олакшавајућих околности ценећи тежину извршеног кривичног дела, степен кривице окривљеног и угроженост заштићеног добра, окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 10 година,

правилно налазећи да ће се казном затвора у наведеном трајању на окривљеног у довољној мери може утицати да убудуће не врши иста или слична кривична дела, као и да ће се истом у потпуности остварити сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција, прописана одредбом члана 4 и 42 Кривичног законика.

Такође, по налажењу овог суда, правилно је првостепени суд применио и одредбу члана 63 Кривичног законика, када је окривљенима у изречене казне урачунао време проведено у притвору.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о имовинском захтеву, Апелациони суд у Београду, је жалбене наводе како окривљених тако и бранилаца окривљених у наведеном делу оцењује неоснованим, имајући у виду да је правилно првостепени суд окривљене обавезао да солидарно плате износ од 55.000 евра у корист буџета Републике Србије, јер је током поступка несумњиво доказано да су окривљени прибавили имовинску корист у наведеном износу извршењем кривичног дела за које су оглашени кривим.

Са изнетих разлога, Апелациони суд у Београду, применом одредби члана 457 и 459 Законика о кривичном поступку, одлучио је као у изреци пресуде.

Записничар
Стојан Петровић

Председник већа-судија
Верољуб Цветковић